

Сърнетата

(Калмицка*) приказка).

Това било отдавна. Живѣлъ въ степѣта калмикътъ Бадмай. Отначало Бадмай билъ богатъ: ималъ много коне и разенъ добитѣкъ. Иمالъ той и голѣмо семейство. Живѣлъ си Бадмай изъ волната степъ въ доволство и щастие.

Минали години. Въ семейството на Бадмай се явили болести. Заболѣла майката и починала; заболѣла жената, заболѣли децата и отишли въ гроба. Останалъ Бадмай съ дъщеря — сираче. Болеститѣ и лѣкуването разорили Бадмая . . . Обеднѣлъ Бадмай, далъ дъщеря си на далечни роднини, далъ имъ каруцата си, съ последното мърша̀во говедо, което ималъ и отишѣлъ въ широката степъ. Хубаво, свободно е въ необятната степъ. Навсѣкжде се люлѣе гжста, миризлива трева, пѣятъ разни птици, тукъ и тамъ скачатъ сърни. Много сж птицитѣ въ степѣта, а още по-много сж сърнитѣ.

Купилъ Бадмай пушка и по цѣли дни ходилъ на ловъ. Бие той птици, бие сърни и ги носи въ рускитѣ заселища, мени ги тамъ съ хлѣбъ, съ дрехи. Калмицитѣ не ядатъ убититѣ животни. Не ялъ и Бадмай ни убититѣ птици, ни убититѣ сърни. Така ходилъ на ловъ Бадмай много дни и се прирастилъ къмъ лова дотолкова, че и когато не се нуждаелъ отъ нищо, все пакъ убивалъ и птици, и сърни. Драго му било да гледа какъ лети птицата, а той повдига пушката, прицѣлва се вѣрно, раздава се гърмежъ — и птицата като камѣкъ пада на тревата. . . А ето волно скача сърна. Гръмва пушката му. Пада сърната, люлѣе се тревата подъ трепетнитѣ движения на умиращото животно, а по жѣлтитѣ скулести бузи на Бадмай играе усмивка. . . Той се радва, доволенъ е. Така минавали недѣли следъ недѣли. И сутринъ и вечеръ гърмѣла по степѣта Бадмаевата пушка. Падали птици, падали сърни.

Веднажъ — това било привечеръ — залѣзвашето слънце разливало меки лжчи по тихата степъ. Находилъ се презъ деня Бадмай, уморилъ се. Полегналъ той да си почине въ гжстата трева и се размислилъ за своя безгриженъ, воленъ животъ. Изведнажъ отдѣсно чулъ шумъ. Огледалъ се — гледа, хрупа наблизо сочната трева сърна, а близо до нея безгрижно скачатъ две сърненца. Станалъ Бадмай и, безъ да се замисли, стрелялъ. Паднала сърната. Затихнали сърненцата, протегнали шии и упла-

*) Калмицитѣ сж нѣщо като нашитѣ каракачани. Живѣятъ въ Астраханска губерния при Каспийско море — Русия.